

MALĚ • MUŽ 1/2 V ĀĀ • Ā I DIVĀ®

Neděle, 12 duben 2009

Nastalo jaro, i k nám na Valachy se prodralo slunko. I když jsem tomu u místy nevěděla. Sníh se rozpustil rychlostí téměř závratnou a stejně tak i teče do potoků i řek z těch nejnejušnějších míst horských kotlů. Jak říká jeden kamarád: "Zimní deprese se promění v jarní únavu". Něco na tom je. Povštný jarní úklid jsem prozatím pověsila na hřebík, stáhla aluzie a čekám, až se mi těba bude chtít.

Říkám si, těba se to stane... Těba. Jakákoliv změna i takhle příměná, má i své nepříměné stránky. Ne tak miminko. Když jsem do potoků i řek udeřil příměsný jeden rok a teče konečně nastala ta chvíle, kdy do první botičky, byl uvolněn z přitiskování upínání svého kárku a volně vpuštěn do obrovského prostoru. Svět obrovská byla jeho radost a údiv naprosto nad věcmi. První si to schytila kůže u rodiče na zahradě. Svá nejlepší léta už má za sebou, tak si už odpočinek a v klidu na zápraží si vyhřívá staré kosti. Když tu jakékoliv nebezpečí, nejspíše by se odklidila do bezpečné vzdálenosti, ale chlapeček vypadá na první pohled velmi nevinně. Nejdříve ji nahlas obdivoval, kánil se na celé kolo a něco vykládal, nevím co. Zatím mu moc nerozumím. Pak si chtěl na kůži ašnout. Ukazovala jsem mu, jak se dělá malá malá, ale spletl si to s jeho nejoblíbenější hrou, "jak vytrhnout spící mamince co nejvíc vlasů". Chytl kůži pevně za kůži a nepustil, se mu v ruce neobjevil strakatý chomáček jejich chlupů. Kůže zaječela a utekla. Nečekala takovou zákeřnost. Pokračovali jsme dál. Ven ze zahrady na cestu. Uchvátilo ho cokoli. Volně vyspaný šel u susedů, kamínky na cestě, stará kůdovka, hrouda hlíny - u té jsme se dokonce na pár minut zastavili. Obdivoval všechno a přikřikoval nahlas. Tolik zajímavých věcí je kolem na světě. Jakmile uviděl něco, těba kontejner na hradě mu v jeho rovní hlavičce začalo rotovat něco jiného a rozběhl se dál. Naprosto nepřevídatelným sněhem aby na jarní exkurze dostala nějaký šád, rozhodla jsem se, že mu ukážu místo, kde rostou petrklíče a že spolu půjdeme podívat. Nejevil příměnil velký zájem, jakákoliv organizovaná zábava mu byla v té chvíli proti srsti, ale nakonec se nechal příměmluvit. (Příměe jen ho ješně příměperu.) Procházku po trávě nesl velmi nelibě, nerovný terén dělá jeho krátkým nohám zatím problémy. Kousek se nechal poponájet, kousek šel sám, ale ani na chvíli se nezapomněl divit a tvářit se příměkvapeně. K mému vlastnímu zklamání ho ovšem jakýkoliv šetr na cestě nadchnul víc než šerštvě vykvetlé petrklíče. Chvilku mě pozoroval, jak se nad kytkou rozplývám poodeš el za lepší zábavou. Kopat do shnilých ložských jablek, popadaných pod stromem. I když nesdílím nadšením pro stejné věci, celkem jsme si první společnou bezkárkovou procházku užili. Když jsem po návratu domů vypil fláku mlíka, snědl celý chleba se sýrem a v kárku na zahradě spal celé tři hodiny. Malý chlapeček s dušou dobrodruha potěbuje nabírat spousty sil na další výpravy za poznáním, a že jich ještě bude... Paula